

Scandalul crucii

1 decembrie 2007

Gili Cârstea

Ce este “scandalul crucii”? Ce a însemnat pentru Domnul Hristos purtarea crucii? Ce reprezintă Golgota pentru urmașii lui Hristos?

Totul depinde de felul cum vedem jertfa lui Hristos. Lumea creștină crede că Dumnezeu a făcut planul ca Fiul Său să fie omorât, sacrificiu prin care să poată fi anulată povara păcatelor omenirii. Legea călcată în picioare nu putea fi satisfăcută decât dacă se vărsa sânge de Legiuitor. Spre a se realiza ispășirea, toate detaliile au fost puse la punct dinainte, iar Hristos nu a făcut decât să Se lase condus către finalul preconizat, moartea pe cruce.

Această perspectivă Îl prezintă pe Tatăl ca fiind originatorul, plănuitorul și executorul acestui plan, și că oamenii nu au făcut decât să joace niște roluri gata scrise; și prin tot ce au făcut, ei de fapt au contribuit la împlinirea scopului lui Dumnezeu de a-L pune pe Hristos pe cruce.

Dacă această perspectivă despre cruce ar fi corectă, atunci Caiafa, Ana, Sinedriul și toți cei care l-au manipulat pe Pilat să-L răstignească pe Hristos ar trebui să se afle printre eroii credinței, onorați și aplaudați infinit mai mult decât apostolii lui Hristos. Nu este ciudat că ei sunt prezentați în Scriptură ca fiind vrăjmași ai lui Dumnezeu, uneltele diavolului? Dacă ei nu au făcut decât să împlinească scopul lui Dumnezeu, de ce sunt condamnați că au produs lepădarea lui Israel ca popor ales? De ce se află pe lista neagră în toate Evangheliile, dacă decizia lor era obligatorie pentru răscumpărarea lumii?

Când Petru îi confruntă pe liderii lui Israel cu realitatea faptei lor teribile, el nu spune așa: “Fraților, slavă Domnului că ați pus pe cruce pe Răscumpărătorul lui Israel; ați împlinit voia lui Dumnezeu de a salva omenirea prin jertfirea Mielului divin, al cărui sânge ne curățește de orice păcat. Ce bine că ați reușit să-l convingeți pe Pilat, care se cam codea să-și facă datoria și să-și ocupe locul în planul lui Dumnezeu și în istorie. Bine că nu s-a luat după nevasta lui, o vrăjitoare care dorea să strice planul cerului. Domnul să vă binecuvânteze pentru perseverența și statornicia de care ați dat dovadă în lucrarea lui Dumnezeu.”

Petru nu vorbește așa. De ce oare?

Pentru simplul motiv că nu Dumnezeu plănuiase omorârea Fiului Său, ci diavolul, care “de la început a fost un ucigaș” (Ioan 8:44). Acum i s-a oferit ocazia

să arate înaintea întregului univers de ce este capabil, iar el a profitat de ea din plin. Știa că nu mai are nimic de pierdut, că tot ce trebuise demonstrat despre Tatăl fusese demonstrat în timpul vieții lui Hristos, și că misiunea Lui fusese încununată de succes.

Când Îl asculta pe Hristos spunând “Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3), diavolul știa bine că aceasta fusese misiunea lui Mesia, și că El o dusesse la capăt cu succes, iar lui îi fusese absolut imposibil să-L oprească. Asculta terorizat decretul final ieșind de pe buzele lui Hristos: “Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat să o fac... Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau, și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tău” (Ioan 17:4-6).

Această declarație că misiunea lui Hristos a fost aceea de a descoperi pe Tatăl, și că ea s-a încheiat înainte de Golgota, este susținută și de Spiritul Profeției:

“Hristos a înălțat caracterul lui Dumnezeu, atribuindu-I lauda și realizarea întregului scop al misiunii Sale pe pământ – să-i facă pe oameni drepti prin descoperirea lui Dumnezeu. În Hristos au fost înfățișate înaintea oamenilor harul părintesc și perfecțiunea fără egal a Tatălui. În rugăciunea Sa chiar înainte de răstignire, El a spus: ‘Am făcut cunoscut Numele Tău.’ ‘Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac.’ Când scopul misiunii Sale a fost atins - descoperirea lui Dumnezeu în fața lumii - Fiul lui Dumnezeu a anunțat că lucrarea Sa a fost terminată și caracterul Tatălui a fost făcut cunoscut oamenilor” (ST 20 ian 1890).

Vă rog să remarcăți mențiunea: „Chiar înainte de răstignire.”

Tot așa, vă rog să remarcăți: „Întregul scop al misiunii Sale pământești” a fost „să-i facă pe oameni drepti prin descoperirea lui Dumnezeu.”

Această concepție despre scopul misiunii lui Hristos este în conflict deschis cu credința generală că scopul misiunii lui Hristos era acela de a ajunge pe cruce, astfel ca sângele Său să plătească păcatul lumii.

Dacă scopul lui Hristos era să ajungă pe cruce, diavolul se dădea peste cap să împiedice așa ceva. Dacă sângele lui Hristos curgând pe Calvar ștergea păcatele omenirii, diavolul ar fi făcut cordon de demoni în jurul lui Hristos, nu cumva să curgă o picătură din acel sânge, periculos pentru el, care salva omenirea. Isus ar fi devenit cel mai bine păzit pământean al tuturor timpurilor, iar Dumnezeu nu avea decât să trimită din cer o echipă SWAT spre a duce planul la bun sfârșit.

Dacă Dumnezeu a plănuțit ca Fiul Său să ajungă pe cruce, iar Satana a colaborat atât de bine, înseamnă că are și el un merit în planul de mântuire, ceea ce este absurd.

Nu, crucea nu era în planul și intenția lui Dumnezeu. Faptul că El a știut de la început că acolo se va ajunge, și a vorbit cât se poate de clar despre această

tragedie cumplită chiar de la porțile Edenului pierdut, nu înseamnă că a dorit sau a plănuțit așa ceva.

Mielul junghiat din ritualul iudaic transmitea un semnal greu de confundat: „Păcatul ucide; păcătosul este un criminal; omul îl va ucide pe Dumnezeu.”

Batjocorirea și răstignirea lui Hristos nu au fost altceva decât împlinirea acestui cod înscris în ritualul sanctuarului. Crucea este răspunsul diavolului la inițiativa cerului „de a face pe oameni dreți prin descoperirea lui Dumnezeu.”

Ioan spune că „Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3:8), iar Mântuitorul spune că ura împotriva Lui vine din faptul că El mărturisește că lucrările acestei lumi sunt rele (Ioan 7:7).

Niciun administrator nu este dispus să permită cuiva să descopere că lucrările lui sunt rele, iar diavolul, ca stăpânitor al acestei lumi, a fost teribil de înfuriat văzând cum Omul Isus Hristos demască toată scamatoria prin care lumea era ținută în beznă cu privire la caracterul lui Dumnezeu.

Trimițându-L pe Hristos pe cruce, prin intermediul autorității religioase și imperiale, Satana transmitea un semnal clar omenirii: „Aceasta este soarta tuturor celor care contestă, vorbesc de rău sau se așează împotriva administrației prezente a Planetei Pământ.”

Dar cum el este tatăl minciunii, și acționează mereu din umbră, a formulat altfel această amenințare, făcând-o să pară că este un semnal venit din partea lui Dumnezeu, care zice: „Ceea ce am făcut Fiului Meu la Golgota, voi face tuturor călcătorilor legii Mele.”

Minciuna aceasta a prins formidabil în lumea creștină, și chiar biserica rămășiței, onorată cu multă lumină asupra neprihănirii lui Hristos, este încă prinsă în capcana mortală a crucii lui Tamuz. În loc să fie văzută ca răspunsul diavolului la lucrarea lui Hristos de a descoperi caracterul lui Dumnezeu, crucea este prezentată ca un monument al planului de mântuire. Obiectul torturii, crimei și umilinței romane, reacția împărăției acestei lumi față de împărăția lui Dumnezeu, a ajuns la creștini obiect de adorare, talisman și simbol religios.

Nu, crucea nu spune, din partea lui Dumnezeu: „Așa voi face tuturor călcătorilor legii Mele.” Mesajul lui Dumnezeu este altul. Arătând crucea, El spune: „Așa va face stăpânitorul acestui veac tuturor celor care îndrăznesc să meargă pe urmele lui Hristos, contestând autoritatea diavolului și descoperindu-l ca fiind un criminal.”

Miile de martiri crucificați în arenele romane stau mărturie că nu Dumnezeu se află în spatele crucii, acest rușinos instrument de tortură. Răstignindu-i pe creștini prin intermediul Imperiului Roman, Satana transmitea eternul mesaj al crucii: „Iată ce voi face acelor care vor îndrăzni să-mi conteste autoritatea asupra acestei lumi.” Închiderea gurii opoziției prin violență a fost totdeauna metoda

preferată a lui Baal, și a fost micul lui succes meschin să-L atârne de crucea lui Tamuz pe Cel ce l-a demascat în fața oamenilor.

Sfântul Imperiu Roman care se ridică sub ochii noștri nu se va sfii să folosească același principiu împotriva celor care vor anunța prăbușirea iminentă a Babilonului, falnica cetate a haldeilor moderni.

Nu, crucea lui Hristos, monumentul mântuirii noastre, nu este obiectul de lemn și crima odioasă înfăptuită pe el. Crucea lui Hristos, în măreția ei autentică, trebuie căutată în altă parte, iar Pavel ne ajută să pătrundem pe acest tărâm fertil prin valoroasa lui declarație: “În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” (Gal 6:14). Vom înțelege imediat despre ce vorbește el aici.

De la iesle până la Golgota, Hristos a trăit într-o atmosferă cu totul ostilă naturii, principiilor și ființei Sale. El fiind adevăratul chivot al Noului Legământ, o unitate perfectă între natura umană și cea divină, reprezenta un pericol mortal pentru stabilitatea acestei lumi. Din punctul de vedere al diavolului, Hristos trebuia ținut în spatele perdelei pe cât posibil, ca lumea să nu poată vedea slava lui Dumnezeu strălucind pe fața lui Isus Hristos.

În acest scop, el s-a folosit cu mare succes de poporul lui Dumnezeu spre a-L pune în dificultate pe Hristos la fiecare pas.

Domnul a avut de înfruntat opoziție în propria familie, în sinagoga locală și până la înaltele autorități ale bisericii. El era diferit, vorbea diferit, credea diferit, se purta diferit, iar toți ceilalți considerau că la El este vina, ei fiind cei normali. A fost contestat la fiecare pas. A venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit. Nazaret, Capernaum, Horazin, Betsaida, Ierusalim – peste tot opoziție, contestări, amenințări, neînțelegeri, mistificări, batjocorire, dispreț, umilință: Hristos Își purta crucea cu demnitate, fără să caute scurtături, compromisuri, fără să Se lase influențat de opinia publică sau de corectitudinea politică. Ai Săi aveau nevoie de o descoperire a caracterului lui Dumnezeu, iar El era acolo spre a-Și servi poporul. Cu orice preț, chiar până la moarte.

Chiar proprii Săi ucenici Îl îndemneau uneori să evite crucea. Petru Îi sugera că nu este sănătos pentru cariera Lui viitoare să intre în conflict cu liderii bisericii. Nu era mai folositor pentru toată lumea dacă se ajungea la pace, înțelegere și armonie în lucrarea lui Dumnezeu? De ce să pună în pericol tronul lui David printr-un conflict cu bătrânii de la Ierusalim? Ispita aceasta de a lepăda crucea recurgând la căile lumii de dragul poporului era atât de puternică pentru Hristos, încât doar o reacție categorică a putut rezolva situația: „Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor” (Mat 16:23).

Petru, evident, nu avea gândurile lui Dumnezeu, ci gândurile oamenilor, iar gândurile oamenilor evită imediat crucea de dragul păcii sufletești, siguranței

personale, confortului și statutului social. Hristos era răstignit față de lume, și lumea față de El - și acesta era exact motivul pentru care lumea Îl ura.

Hristos avea o misiune, aceea de a descoperi oamenilor caracterul lui Dumnezeu, iar realizarea ei impunea o purtare zilnică a crucii, într-o lume ostilă. Isaia are o fină percepție a situației în care se găsea Hristos, în permanent conflict cu biserica și lumea: „Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isa 53:3-5).

Fiecare gest, cuvânt și act al lui Hristos era o purtare a crucii, deoarece El era în conflict total cu lumea în care venise. Trăia sub umbra crucii – un permanent sentiment de respingere din partea unei lumi pe care dorea să o salveze. Peste tot era respins, acuzat că tulbură poporul, că pune în primejdie biserica și că strică învățătura lui Moise.

Aceasta, prieteni, este crucea lui Hristos, pe care cât de puțini o înțeleg astăzi, și mai puțini sunt dispuși să o poarte. Să fii neînțeleș în propria familie, privit cu răceală și suspiciune în biserică, sub spectrul acuzațiilor oficiale că te opui lucrării, și deci lui Dumnezeu, este o viață trăită sub umbra crucii la care ne invita Hristos:

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Mat 16:24).

„Îți lipsește un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea, și urmează-Mă” (Marcu 10:21).

„Și oricine nu-și poartă crucea, și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:27).

Când Pavel a înțeles ce înseamnă crucea lui Hristos, a simțit imediat fiorul înghețat al exilului social și religios. S-a trezit străin într-o lume ostilă, vrăjmaș cu foștii colegi, respins de propriul popor, și chiar neînțeleș de noii lui tovarăși de credință. Acceptând crucea lui Hristos, s-a descoperit răstignit față de lume, iar lumea răstignită față de el. A văzut prăpastia uriașă dintre neprihănirea lui Hristos și taina fărădelegii așezată în locul sfânt, a perceput viclenia lui Antihrist, omul păcatului care amăgește întreaga lume cu o cruce care nu necesită lepădare de sine la fiecare pas.

Același sentiment îl încerca și Ieremia, deși nu-și putea explica ce se întâmplă cu el: „În fiecare zi sunt o pricină de răs, toată lumea își bate joc de mine. Căci ori de câte ori vorbesc, trebuie să strig: ‚Silnicie și apăsare,‘ așa încât cuvântul Domnului îmi aduce numai ocară și batjocură toată ziua. Dacă zic: ‚Nu voi mai pomeni de El, și nu voi mai vorbi în Numele Lui!‘ iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot. Căci aud vorbele

rele ale multora, spaima care domnește împrejur. „Învinuiți-l,” strigă ei „haidem să-l învinuim!” Toți cei ce trăiau în pace cu mine, pândesc să vadă dacă mă clatin, și zic: „Poate că se va lăsa prins, vom pune mâna pe el, și ne vom răzbuna pe el!”” (Ier 20:7-10).

Religia falsă care înalță la loc de cinste crucea ca simbol al mântuirii nu este cu nimic mai bună decât păgânismul cel mai respingător. Ea cere ca un nevinovat să fie sacrificat, spre a permite celorlalți să trăiască în nelegiuire. Oamenii poartă cu mândrie crucea agățată la gât, o afișează în locuințele, bisericile și instituțiile lor, și se simt acoperiți de mânia lui Dumnezeu pentru fărădelegea permanentă în care se desfată.

Crucea a ajuns emblema unei religii prin care lumea să nu mai urască pe urmașii lui Hristos, iar jertfa lui Hristos tranchilizant pentru mânia lui Dumnezeu. Creștinismul de astăzi și-a însușit mentalitatea lui Caiafa, care gândea că este acceptabil ca un nevinovat să fie omorât, dacă doar astfel poate fi salvată națiunea.

Făcând acea declarație în Sinedriu, Caiafa părea că a sesizat corect sensul profetiei, că Mesia va fi salvatorul poporului Său. Ascultați însă cum descrie Spiritul Profetiei acea declarație:

“Pe buzele lui Caiafa, acest adevăr foarte prețios a fost schimbat într-o minciună. Politica pe care o susținea el se baza pe un principiu împrumutat din păgânism. Printre păgâni, credința primitivă că cineva trebuie să moară pentru neamul omenesc dusesse la aducerea de jertfe omenești. Acum Caiafa propunea ca prin sacrificarea lui Isus să salveze națiunea vinovată, nu din păcatele ei, ci în păcatele ei, ca să poată continua să trăiască mai departe în păcat” (DA 540).

Și exact aceasta a reușit Caiafa: Națiunea lui a fost “salvată” spre a trăi în păcat. Dacă nu Îl răstignește pe Hristos, națiunea risca să trăiască în neprihănire, o catastrofă pentru Sinedriul de atunci.

Aceasta este exact crucea lui Tamuz, crucea Babilonului care nu poate trăi în păcat decât dacă Îl sacrifică permanent pe Hristos. Doar cu El mort viața poate continua în nelegiuire pe acest pământ. Babilonul cel mare nu poate supraviețui decât dacă reușește să țină pe cruce pe Hristos, acolo unde Îi este locul. De aceea crucea are un asemenea loc proeminent în creștinismul apostaziat de astăzi. Este mai de folos ca Hristos să fie onorat ca jertfă perpetuă, decât să strice regulile societății cu pretențiile Lui perfecționiste. Oamenii nu vor nimic altceva decât “ispășirea completă” a lui Hristos pe cruce. Hristos Cel Viu este incomod, deoarece declară că lucrurile acestei lumi sunt rele, și confruntă nelegiuirea noastră dragă cu neprihănirea Lui imposibilă.

Ascultați ce se întâmplă în sala de judecată, unde Caiafa puneau fundamentele crucii lui Tamuz ca principiu procedural pentru biserica lui Dumnezeu:

“La acest consiliu, vrăjmașii lui Hristos fuseseră convinși profund. Duhul Sfânt impresionase mințile lor. Dar Satana se lupta să pună stăpânire pe ele. El le amintea de necazurile pe care le avuseseră din cauza lui Hristos. Cât de puțin onorase El neprihănirea lor. El prezenta o neprihănire mult mai înaltă, pe care trebuia să o aibă toți cei care doresc să fie copiii lui Dumnezeu. Fără să țină cont de formele și ceremoniile lor, El încurajase pe păcătoși să meargă direct la Dumnezeu ca la un Tată milos, spre a-și prezenta cererile. Astfel, după părerea lor, El dăduse la o parte preoția. Refuzase să recunoască teologia școlilor rabinice. Demascase practicile păcătoase ale preoților, și le compromisese în mod irevocabil influența. Stricase efectul lozincilor și tradițiilor lor, declarând că deși impun cu strictețe legea ceremonială, ei au desființat legea lui Dumnezeu. Satana le aducea în minte acum toate aceste lucruri” (DA 540).

Un astfel de Hristos este incomod, nu? Veți găsi acest tipar de gândire de-a lungul întregii istorii a creștinismului, atunci când Hristos a dorit să coboare de pe cruce și să vină în locuința Sa de drept, sufletul credinciosului. Ca să nu se întâmple așa ceva, mereu a fost ridicat zidul clerical dintre popor și Hristos, descris atât de bine în Ezechiel 13: “Lucrurile acestea se vor întâmpla pentru că ei rătăcesc pe poporul Meu, zicând: ‘Pace!’ când nu este pace. Poporul Meu zidește un zid, și ei îl tencuiesc cu ipsos” (Eze 13:10).

Nu poate fi “pace” cu Dumnezeu, când nelegiuirea înflorește în biserică, iar preoții leagăna poporul cu lozinca lui Caiafa, că a murit Hristos în locul lor.

Prezenta ordine mondială poate rezista doar dacă Hristos este ținut pe cruce. Lumea nelegiurii – și implicit guvernarea lui Satana – își continuă liniștită existența doar datorită faptului că a reușit să-L țină pe Hristos pironit de lemnul crucii, făcând din acesta un obiect de cult. Un Miel junghiat și agățat pe lemn ca blestem al lui Dumnezeu este calea care asigură perpetuitatea tainei fărădelegii. Doar așa se explică monumentalitatea crucii în teologia Babilonului spiritual de astăzi. Și vai, ce ușor sunt amăgiții urmașii declarați ai lui Hristos cu această cruce, și cu această jertfă!

Ascultați la ce adâncimi ale nelegiurii pot coborî slujitorii lui Dumnezeu atunci când confundă crucea lui Hristos cu filosofia păgână a lui Caiafa devenită elementară în creștinismul zilelor noastre:

“Satana le spunea că, spre a-și menține autoritatea, trebuie să-L omoare pe Isus. Acest sfat a fost acceptat de ei. Considerau că pierderea puterii pe care o exercitau este un motiv suficient de bun spre a lua această decizie. Cu excepția câtorva care nu au îndrăznit să se exprime, Sinedriul a primit cuvintele lui Caiafa ca fiind cuvintele lui Dumnezeu. Peste adunare a coborât pacea; discordia a încetat. Au decis să-L omoare pe Hristos la prima ocazie favorabilă. Refuzând dovada divinității lui Isus, acești preoți și conducători s-au închis singuri într-un întuneric de nepătruns. Au ajuns astfel sub controlul total al lui Satana, care urma să-i împingă curând în ruina veșnică. Așa de mare era amăgirea lor, încât se simțeau

mulțumiți de ei înșiși. Se considerau patrioți, luptând pentru mântuirea neamului” (DA 541).

Absolut tulburător! Se considerau salvatorii neamului omorându-L pe Mesia, deși adevărul era că ei căutau să-și asigure dreptul de folosință asupra viei, omorându-L pe Moștenitor (Luca 20:9-15).

Dreptul acesta de folosință asupra viei nu poate fi păstrat decât atâta timp cât Hristos este ținut pe cruce. Încercați să sugerați măcar că Hristos trebuie să-Și primească moștenirea, și veți vedea imediat cum izbucnește scandalul crucii. Dintr-o dată lucrătorii din vie se simt patrioți, recurgând la orice metode spre a-și păstra autoritatea asupra viei. Sfatul lui Satana tună și astăzi la fel de puternic: “Spre a vă putea păstra autoritatea, trebuie să-L omorâți pe Hristos.”

Acesta este mesajul crucii predicat pe toate ulițele Babilonului modern, unde comerțul cu sufletele oamenilor (Apoc 18:13) este meseria cea mai profitabilă.

Curând, un grup de oameni se vor smulge din această amețală a Babilonului și vor permite lui Hristos, Solul legământului (Mal 3:1-3), să Se întoarcă în locul locuinței Lui. Această apariție a lui Hristos va zdruncina serios structurile de putere eclesiastică ale lumii noastre, care vor recurge din nou la argumentele lui Caiafa spre a se asigura că Moștenitorul va sta acolo unde este locul Lui, adică pe cruce.

Va fi o gigantică și finală încercare de a asigura supraviețuirea domniei fărădelegii prin jertfirea lui Hristos, un ultim efort de a salva civilizația prin sacrificarea unui nevinovat. Mesajul crucii lui Tamuz va deveni atunci mai clar decât oricând: “Ce am făcut cu Hristos vom face cu toți cei care contestă administrația prezentă a lumii, și pun în pericol stabilitatea ordinii de drept, siguranța și liniștea cetățenilor.”
